

med hvilket hele det foreliggende Lovforslag stemmer. Men idet de ærede Forslagsstillere sige, at det her foreliggende Forslag er saa godt som fuldstændig overensstemmende med den norske Lov af 1871, maa man ikke overse, at man ikke tør uddrage de Slutninger, som man deraf har søgt at uddrage. Vist er det, at der er nogle Forhold i Norge, om hvilke man kunde sige: Har man kunnet modtage Loven der, maa vi endnu bedre kunne modtage den hos os, thi der er store Straffninger i Norge, om hvilke man med Sikkerhed kan sige, at Befolkningen er nedsunken i Vanfærdighed og Overtro, som vi vistnok ikke kende hos os — jeg tager disse Udtryk fra en officiel Indstilling fra den norske Regering — men paa den anden Side have vi endnu et andet stort Gode fremfor Norge, som maa gjøre os betænkelige i at gaa for vidt i Forandringer af Kvakksalverlovgivningen, nemlig det, at Afdgangen til Læge er hos os overalt i Landet saa overordentlig let, medens der i Norge er store Straffninger, hvor man tilbørlig er uden Læge, hvor man mangen en Gang er i Nødstilfælde, som hos os slet ikke kunne tænkes, og hvor det derfor er af Bigtighed, at der høves Andre end Læger og det i større Overflodighed. Det er netop den af mig berørte tilstrækkelige Afgang til Læger, der gjør, at vi maa være varsomme med at vedtage Forandringer, hvorved vi aabne Veien for Personer, blandt hvilke — det tør jeg sige — der tælles mange egenmyttige, hensynsløse Personer, hvis Opgave kun er den at tjene Penge, og jeg behøver ikke at henvise til de flere Domme, vi navnlig i den senere Tid have set, og i hvilke der har været Spørgsmaal om Handlinger, der ligefrem gik ud paa Anvendelsen af overtroiske Midler, hvilke maaske i og for sig herken have gjort fra eller til, men dog under alle Omstændigheder tjene til at vildlede Forestillingerne og til at modvirke Sygdommens Helbredelse. — Vil jeg nu betragte det foreliggende Forslag, saa har det søgt Støtte for Forakriften om den meget stærkt udvidede uautoriserede Lægepraxis i de Bestemmelser, der indeholdes i § 1. Det er, som de Herrer ville vide, en Række Bestemmelser, som gaa ud paa, at Vedkommende er straffet ved at yde Lægehjælp, naar denne ikke befordrer samtlige Sygdommes Adbredelse, ikke foretager farlige Operationer — dette Udtryk er ikke helbdigt — eller griber ind i den bestaaende Ordning af Sindsygepleie eller Jødselskjhjælp osv. Men deri tør vi ikke se nogen Garanti, thi Vedkommelsen af de fleste af disse Forhold er en fuldstændig Skjønssag; det beror saa fuldstændig paa de enkelte Forhold, hvorom der er Spørgsmaal, hvorvidt den Paa-gjældende har bidraget til at udbrede samtlige Sygdomme, om en Operation, hvorpaa han har indladt sig, er farlig. Skjøndt Ikke-Læger vide vi vist Alle, at en Operation, der kan synes kun at være af liden Betydning, netop kan være overordentlig farlig. Altsaa der ydes ikke nogen til-

strækkelig Sikkerhed i de Bestemmelser, som § 1 indeholder; men saa siger man: Den større Garanti tage vi i § 2, som fastkæfter, at hvor en Saadan, som jeg vil kalde Kvakksalver, paafører en betydelig Skade paa Legeme eller Helbred, da skal han straffes med Bøder eller Fængsel, og i Gjentagelsestilfælde med Fængsel eller Strafarbejde indtil 3 Aar. Men det er næsten ugjærligt for Domstolene, naar ikke Tilfældet er særdeles fremragende, at faae godgjort, om det er Røren, der har medført en saadan betydelig Bestadigelse af Legems- eller Helbreds kræfter i det Hele taget. Det vil altid blive vanskeligt, og mange Gange ugjærligt, at afgjøre, hvorvidt det ene eller det andet er Tilfældet, og paa samme Maade gaar det ogsaa med alle de øvrige Bestemmelser, som maatte kunne henføres hertil. Der er saaledes i Lovforslaget ikke nogen Garanti. Man har ikke fulgt den Vej, ad hvilken jeg synes, at man maatte gaa, og det var at bestemme de Tilfælde, i hvilke En kunde straffes som Kvakksalver, naar han t. Ex. har drevet det som Næringsvei, har drevet det som Omstreifer, har tilbudt offentligt eller privat sin Hjælp. I saadanne Tilfælde er der sandelig ikke nogen Grund til at se igennem Fingre med den Paa-gjældende, eller til at løse de bestaaende Lovbestemmelser, saaledes at man under Bestyttelse skulde kunne være Kvakksalver, og derfor forekommer det mig, at Forslaget, naar det skulde blive til Lov, maatte omdannes i en Retning, der gaar nogenlunde hen imod, hvad jeg her har anført med Hensyn til Drifts- og Næringsvei o. s. v. Men det ligger jo naturligt, at i denne første Behandling kan det ikke være Tale om at gaa ind paa de enkelte Bestemmelser. Kun vil jeg gjøre een Bemærkning til, og den anfører jeg for at vise, at man skal være varsom med sin Grund til eller som den Rettesnør, man benytter med Hensyn til dette Lovforslag, indbragt her i Thinget, at paa-betraagte sig en fremmed Lovgivnings Bestemmelser. Det hedder i det foreliggende Lovforslags § 4, at de her forestrevne Straffe ikke skulle komme til Anvendelse, hvis Forseelsen i den almindelige Lovgivning er belagt med højere Straf. Her ere de høitærede Forslagsstillere, som ikke ere Jurister, vistnok komne Noget paa Wildspor. Denne Bestemmelse findes ganske vist i den norske Lov, men bestaar ikke med dansk Lovgivning. Efter dette Forslag er Straffen fastsat til Bøder eller Fængsel, og i Gjentagelsestilfælde Fængsel eller Strafarbejde indtil 3 Aar; men vi have ingen Bestemmelse i vor almindelige Straffelov, hvori der for et Tilfælde som dette, hvorom der her er Tale, er fastsat højere Straf. Ivertimod, det Tilfælde, som her skulde komme i Betragtning, har mindre Straf; thi vel have vi Straf med Hensyn til meget vidtgaaende Legemsbestadigelse, saaledes at Vedkommende kan straffes med indtil 12 Aars Strafarbejde; men dette gjælder kun, hvor der er en ligefrem Voldsgerning tilstede, det er, hvor